רוברט אבן הוא עורך־דין שעלה מרומניה וה־עומד לפני בחינות־ההרשאה שלו.

לא הקטנה אני אף פעם לא הייתי יודע מה זה אשה וילדה.

לקחתי את התיק עליי כדי שהיא לא תשב באבו־כביר עם זונות ונרקו־מניות. אני לא שם פרוטה על החיים שלי כאשר מדובר באשתי!

עד כאן דיברי אבן.

אחרי שרוברט חתם על הודאה מל־אה, שבה פרט כיצד ומדוע מילכד את המכונית, הוא הסכים לצאת עם חוקריו לשיחזור המעשה. למחרת יצא עם החוקרים לרחוב ארלוזורוב, הוא הראה להם היכן עמדה המכונית, כיצד פתח את החלון והכניס את הרימונים לתוכה. הוא הוביל את החוקרים למקום שבו, לדבריו, קשר את אופניו, עליהם רכב מביתו לרחוב ארלוזורוב.

הוא המשיך ומצא עבור החוקרים גרב וצינצנת מזון־לילדים שבה הביא לדבריו, את הנפט שבו הטביל את הגרביים אשר בהן עטף את הרימונים.

בחצר־ביתו הראה לחוקרים את המירצפת שמתחתיה הטמין את שלו־שת הרימונים שגנב, לדבריו, מצה"ל בעת שרותו במילואים. מכורסה בדי־רתו חתך עבור החוקרים פיסת חוט מיוחד, שבו תיקן את הכורסה, ובו גם השתמש, לדבריו, כדי לקשור את מנוף הרימונים.

שיחזור נוסף נעשה בבסיס שבו שירת רוברט במילואים, ומשם לקח, לדבריו, את שלושת הרימונים שמצא בקופסה ליד בונקר.

כתב סתרים

כ אשר היו בידי המישטרה כל הראיות הללו, היא העבירה את התיק לפרקליטות. היה ברור כי זהו תיק סגור, שהנאשם איננו יכול לצאת ממנו.

אולם כבר בתקופת מעצרו הפתיע רוברט את כולם, וטען כי ההודאה וה־שיחזורים הוצאו ממנו בניגוד לרצונו ותוך שימוש בלחץ. הוא הסביר, כבר אז, כי הדאגה לאשתו ולתינוקת של־הם, שנשארה לבדה בבית, הניעה אותו „לקחת את התיק על עצמו".

בני־הזוג אבן נחקרו במכונת־אמת לפני ההודאה. אולם אחרי שהמכונה פלטה שלושה דפים, סרב רוברט להמשיך בבדיקה. הוא טען כי בעת שהיה בחקירות ברומניה נחקר כמה וכמה פעמים בפוליגראף והוא מבין במכונה. לדבריו, הוא יכול להשפיע עליה.

כאשר שמע כי המומחה אומר לו לתקוע את מבטו במקום אחד בקיר לפניו ולא להציץ במכונה, הבין כי משהו לא בסדר. כאשר הביט אחורה ראה כי בעת שאסור לגעת במכונה לוחץ המומחה על כפתור. מאותו רגע סירב הנחקר להמשיך בבדיקה.

רוברט אבן הוא עורך־דין במיק־צועו. הוא עומד לסיים את הבחינות לעורכי־דין זרים בישראל, כדי שיוכל לקבל רישיון לעריכת־דין. מכיוון ש־אין לו כסף, הוא מגן־על עצמו בתיק זה.

הוא סיפר לשופטים, כי הוא בן מישפחת מישפטנים ותיקה, דור שישי. כל בני המישפחה עסקו תמיד במיש־פט פלילי, וגם הוא עצמו מומחה לכך. „הייתי אסיסטנט במחלקה לקרימי־נליסטיקה באוניברסיטה," סיפר, „ואני אומר לכם שחתמתי רק בגלל ה„חצי עוף" הזה שלי. בגללה אני מוכן לחתום עוד פעם, ולא משנה על מה."

בתחבולה ניסה הנאשם לסכל את ההודאה שעליה חתם. לדבריו, זהו דבר ידוע ונהוג בעולם, שאם חשוד מוכרח לחתום על הודאת־שקר, הוא כותב בסתר סימנים מיוחדים בהודאה כדי שיוכל, בבוא הזמן, להציג זאת בבית־המישפט ושם יבינו את עמדתו. לכן כתב בלילה, שבו חתם על ההודאה, מיסמך נוסף, בכתב־ידו הפעם, ושם השאיר את סימני־הסתר שלו.

במיכתב זה, שהגיש למחרת בבוקר לחוקרי המישטרה, והחתים אותם ע־ליו, כתב באקרוסטיכון (אותיות ראשו־נות ואחרונות בשורות) את המילים: „הכל הודיתי היה תחת לחץ צו־מעצר נגד אשתי, הצהרה זו מבטלת כל עדות."

את המיכתב הזה צירף הנאשם לתיק בית־המישפט, כדי לשכנע את השופטים כי מהרגע הראשון לא הודה מרצון חפשי. „הצגתי את המיכתב בתיק, זו תגובת ההתגוננות שלי נגד רמאות של השוטרים."

רוברט העיד בבית־המישפט כי החוקרים אמרו לו שהם ייאלצו לעצור את אשתו, למרות האליבי המלא שהיה לה. בעת פיצוץ המכונית שיחקה בלה קלפים עם ארבע חברות, „יתכן שירדה לרגע ומילכדה את המכונית" אמר החוקר וניסה לשפיע על הנאשם: „רוברט, זה חבל, יש לכם תינוקת בבית, כבר הודענו לחמותך שאשתך עצורה וגם אתה עצור. הכי־טוב שתו־דה."

אחר־כך הובילו אותו החוקרים לח־דר שבו היתה אשתו: „ראיתי אותה ושאלתי אותה: קטנטונת, את יכולה להחזיק מעמד 48 שעות באבו־כביר? והיא, כמו פופאיי, עונה לי בטח: אבל בעיניים שלה ראיתי פחד נורא. אז אמרתי לחוקרים: טוב, אני לוקח את התיק. תביאו לי קפה."

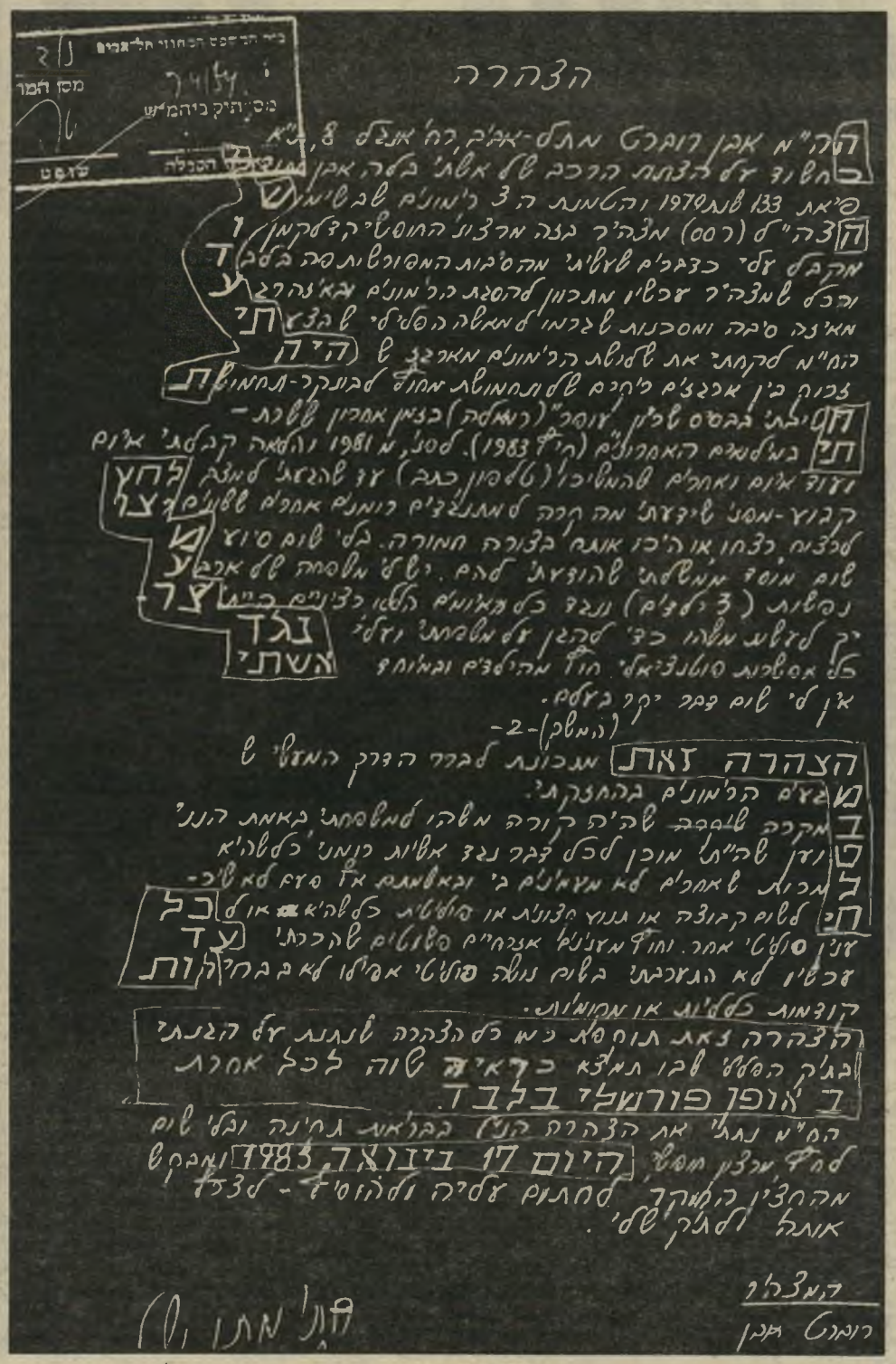

כתב־סתרים בהודאה אבן נקט בתחבולה מקובלת: בעזרת אקרוסטיכון (קובץ האותיות הראשונות והאחרונות בשורות) כתב מה שביקש באמת לכתוב: „הכל שהודיתי היה תחת לחץ צו־מעצר נגד אשתי. הצהרה זאת מבטלת כל עדות..."

בלה אבן היא אשתו השלי־שית של רוברט, המכנה אותה „קטנטונת, קטנה, חצי עוף."

לצאת לפעולה חבלנית

ד תובעת, ליה לבאון, הביאה לפני בית־המישפט את החוקרים שחקרו את בני־הזוג, והם אישרו כי ההודאה ניתנה אחרי שהיתה כוונה לעצור את בלה אבן. אך כולם הכחישו כי הכתיבו לאבן את ההודאה. הם אמרו, כי הוא אשר התנדב ומסר את הגירסה כולה, ללא כל לחץ מצידם. הם גם טענו, כי השיחזור נעשה לפי הדרכתו של אבן, ולא הם אשר הציגו לו את החפצים והמקומות, כפי שטען הוא בבית־המישפט.

ובכל זאת, בצינצנת מזון־התינוקות, שבה, לדיברי התביעה, אמר אבן כי החזיק את הנפט, לא נמצאו במעבדה כל שרידי נפט. על הרימונים לא נמצאו טביעות־אצבעותיו של הנאשם. ובמחנה צה"ל אי־אפשר היה לברר אם אומנם נגנבו משם רימונים אם לאו.

ההסבר שנתן רוברט למעשה המיל־כוד היה מוזר גם הוא. לדבריו, רורפים אותו שרות־הביטחון של רומניה, בג־לל עברו. לדבריו, קיבל כמה וכמה איומים טלפוניים לביתו. הוא הקליט אותם והגיש את הקלטת לבית־המיש־פט. כאשר יצא את רומניה נותר שם בנו היחיד, ורוברט תבע את שיחרורו של הילד, כדי שיעלה לישראל. „אלמלא היו משחררים את הבן שלי מרומניה, הייתי מסוגל לצאת לפעולה חבלנית נגד יעדים רומניים באירופה. כי הם החזיקו את הבן שלי כבן־ערובה.

הרומנים שיחררו את בנו והניחו לו לצאת לישראל. אז לדעתו של רוברט, נקמו בו הרומנים בדרך אחרת, ערמו־מית ומתוחכמת יותר. הם מילכדו את מכוניתה של אשתו, כך שהוא ייאשם בעבירה ויישב בבית־הסוהר.

על בית־המישפט יהיה להחליט איזו משתי הגירסאות הללו נראית לו יותר.

אילנה אלון ■